

• KÉZIRATBAN MARADT VERSEK •

•

•

•

[TÁBORI POSTA I.]

Írni jó, ha jóról írhatok
S jónak írni jót – gyönyörű jóság!
Teli szívemből mint méz csorog
Ezer hála, mert igaz boldogság:
Névnepjára írni Anyukának!
Édes nevét hallva örömünk
Libben, száll, mint fehér kócsagok, ha
Tűnő napnak bíbora terül
El a néma nádason lobogva
S a legszebb imádság neszei
Szállnak át az égnek terein.
Ennyi gyönyört ki ád? ez a szó:
Anyá!... s amit anya ajándékoz
Nem adhatjuk vissza úgy se, ha
York – hercegek, rádzsák, dús aztékok,
Urai lennének tehát a kincsnek
Kifizetni nem lehet soha
Áldott lelkét anyánknak, csak isten
Tehet boldoggá mindannyiunkat
Szelíd szemei, ha mindig óva,
Olyan féltő szeretettel, gonddal
Kísérnék minden léptét anyánknak
Álmunkat ahogy ő virrasztotta
Írni nem tudok, csak imádkozni:
Gazdag legyen szeretetben Anyukához Isten!

(Tábori postai levelezőlap, 1943. december 10.)

[TÁBORI POSTA II.]

Ritka táj ez: itt nincs erdő
s ugy-e mégis, mégsem termő,
mégsem olyan ez a róna
mintha otthon, nálunk vóna...
Termőföldet fojtó rétek
fölött szürkébb az ég kékje
s a nép lelke él az útba':
sok a kóró, sok a dudva.
Heon-heon! Édös, vers
akart ez lenni, de aztán,
még idejében, abban-
maradt. Minek-a'?!

Csókol a Te Csunyád

(Tábori postai levelezőlap, 1944. április 26.)

A MEGÁLLT IDŐ FÖLDJÉN

Nagy mindegy-boglyákba gyűlnek s halnak itt el
az ellentétek s a forgó végletek,
kis föld száz tanyát tart, tavat, erdőt, cserjést,
sok hosszú falut és lápos réteket.

Szűkszavú a dal és fáradt, mint a vándor:
„Csitt” vagy „Coki!” várja, s itt-ott csárdafal.
A megállt időnek földjén verejték nő
s egy gyönyörűség van: a nővé kazal.

Nincs helye az újnak, nincs helye a mának,
ahogy a tegnap is hontalan volt itt,
a szobákból csak ki, a mezőkig látnak
s böngészik a felhők színét, fodrait.

•

Mezsgye választ ketté csókot, barátságot,
a „Mibe kóstál?” áll őrt a bor előtt,
s ha ünnep van mégis – a megállt Idő bús,
bő ruhába öltözteti fel a nőt.

Dárda, 1946 nyara

VÁLASZT NE VÁRJ

(Tangó)

Szívem, a szíved szól szívemnek:
Szerelemről dalol a vér,
Csókom rajtad mikor pihen meg,
Mint a fák között az esti szél?

Választ ne várj
Az éj leszállt
Elült a szél s dalol a vér.
Minek üzen
Szíved tüze
Ha benne az én szívem ég?
Tűz-tengeren fázó hajók vagyunk
A gőg és félelem itt főtt az úr...
Ha akarod égjünk egyszerre el:
Két boldog hajó együtt süllyed el.

1946. november 1.

A HARAG

TRAM, TRAM, TRAMTARAMTATAM,
TRAM, TRAM, TRAM – TA – RAM – TATAM
TRAM, TRAM, TRAM – TA – RAM – TATAM – TATA –
TRAMTAMRAMTAM – TAM – TATATAM!

TÉLESTE PÉTERVÁRADON

Régi lépcsők kongása hallik ide...
Halk s ordító jajokból
szűrődött be a Dunáról Allah
s a kápolna felől a másik
neve:

Isten!...

Fent és lent is fegyverbe vertek
fagytak meg a januári szélben,
s a rorátéra hívó harang szava
bevészte lelküket a Duna jegébe
mint jégkorszak táján
a gyermekét temető ős,
bízván: megmarad.

Allah és Isten bajnak elment,
s a kocsmában,hol pogány
koponyákból itták a bort,
két színesen látó ember
kicsit megverten
felnéz a békés várra,
mely felett csillagokat tűzdel
az Idő,hangokat sejtet a
a szél s a kápolnából
betérők száján Allah és
Isten neve egygé válik.

RÖPIMÁK

Ó Jézusom édes Szíve: Dicsőítsen, imádjon és áldjon Téged minden idők minden nemzetének minden nemzedéke!

Ó isteni Jóság, Jézus szerető Szíve: legyen olyanná minden, hogy örömed és békéd lelhesd az Emberben és világban, minden idők minden pillanatában!

Add, ó Uram, hogy Téged soha meg ne bántva, meg ne szomorítva élhessem le az életemet és igazként, az igazak halálával békülhessek el Tebenned!

Segítsd meg a Te szolgálodat, Uram, hogy csak azért vágyakozzék, azért imádkozzék, csak azt kérje Tőled, amit jóságos kegyelmed számára megadni már előre elhatározott.

Add, ó édes Istenem, hogy álmomban, amikor rossz testem már nem gátolhatja a lelkemet, legalább akkor imádjalak Neked tetszően Téged!

Semmisítsd meg bennem, mindenkiben és mindenben mindazt, ami nem Téged kíván, egyetlen Jóság: Isten!...

Ha egyszer mégis jóvá lennék, Uram, add, hogy ne tudjam azt, hanem továbbra is mindig szerető bűnősként imádjalak Téged, imádkozzak Hozzád!

Ha rám ütsz, add, hogy akkor is áldva csókoljam meg a Te szerető kezed, jóságos Istenem.

Add, ó édes Istenem, hogy mindig örüljek és örömömnek örülhess Te is.

Mindent tudsz, Uram, és ezért olyan jó nekem, mert így tudod, hogy én nem *féllek*, hanem *szeretlek*!

Égben a Földön akiket szerettek

Szeressétek egymást mint én titeket!...

AZ UTOLSÓ KIKÖTŐ

Szilaj táncok sugaraként siklott
rossz vizeken s jó mocsáron át,
de márványpart várta s égő máglya
mindenütt, hol arccal állt a gálya
s rabjainak hallották dalát.
Átok vitte az égen a híret
mégis „Egyszer volt”-tá könnyesült,
mert a partok csak suhanni látták,
ott kötött ki, ahol sohse várták
s ő épített mindig kikötőt.
Négy csodáját tartja számon Cháron
s negyven éve lesi csónakán,
menne már, de őrzik még a bolygók
s kincsüket, mit partra még nem hordott
egy kikötő régen várja már.
Havak fedik azt nyáréjszakákon,
pírja mellett tejfehér a vér,
a föld méhe vacogás, ha ő ég,
csínjén, színén híg savó a kék ég
s daróc rongyán fut a szivárvány.
Néha érzi – s ilyenkor kajütjén
tajtékot ver a rab-zokogás –
hogy az lesz majd az utolsó partja
s ha onnan megy, mindent partra rakva,
vele vesznek el a kikötők.
Ég a hó... most ért oda a gálya,
aranykígyót dob reá a Hold,
az köti meg, s míg állnak az órák
a fehér part világító tornyán
kialszik az égő üzenet.

Pétervárad, 1953 októbere

AZ EMELET ABLAKÁBÓL

Gyermekkoromban annyszor néztem fel a fák lombjai közé
s kerestem titkukat,
most meg, innen a lombok fölül,
jó lenne visszamenni a fák alá
és nem tudni megint semmit.

Ott, lent, mégis maradandóbb, állóbb volt minden,
itt az esőcseppek sem hagynak nyomot,
lehullanak csillagokként
s ott porzanak
ahol könnyel kevernek a porból maltert, sarat:
az ember a földre született.

Újvidék, 1955. május

LIDÉRCEK

*(Thomka Viktornak, Vittoriómnak adom
ezt az egyetlen példányban írt verset. Ő, tudom,
megérti...)*

Sziklán, erdón, ingoványban,
mindenütt, hol lelkek vannak
élnék, s mindig fellobbannak
a kincset őrző lidércek.
Nappal is ég valamennyi:
fényük ekkor halvány, sápadt,
mint csillagok sugarában

hátad mögött a Te árnyad.
Éjjel lángjuk eget perzsel,
de pusztító tüzük mellett
megmelegszik, akit kengyel
szorít, fagyaszt, fegyelmeztet.
A síkságon, erdőn, hegyen,
s viskóiban a falvaknak
egyre többször fellobannak
jussunk őrző lidérceink.

1960. július 1.

LÁTNI SEM AKARLAK

Nem szeretem az őszi virágot,
sem magamat már, sem őt, sem téged,
ezt az egész tüzes kavargást,
amelybe belelökött az élet.

Tiport ágyásra mért szórja lángját
hülő szeptember siető napja,
amikor díszét, azt az egy rózsát
otromba cipők sara takarja...

Játszani májust deres időben,
ámítva mást, hogy-ha bírja, higgye:
nagy perzsa-szőnyeg parázna pírján
szűzen vársz rá Te, bűnök elitje.

Nem szeretem az őszi virágot,
fel sem gyúlt tűz gyors ellobbanását,
a későnkelest, azt hogy most jöttél,
az új kavargást, sok arcot, lármát...

Újvidék, 1960. július 3.

ÜZENET

Te vagy a legnagyobb történés bennem,
a földön s a mindenségben,
Te, ötszirmú vérszín orgonavirág
az élet asszonyfáján.

Szeretnék a számba venni,
ízed érezni, mint a betűkét
melyekből neved van,
s amiket úgy formál, úgy ékít a nyelvem,
mint ötvös remekművét, melyet csak magának készít.
Kibogozom a legszebb évek szálát
az idő dús gombolyagából
s Neked adom:
Szódd a történelemben,
hogymint a századunk mégis nagy és érdemes volt
mert Te benne születted.

Újvidék, 1960. július 3.

(A család a társadalom kristálya. Újvidék, 1995, Agapé, 30.)

AZ EMBERISÉG ÜZENETE

Köszöntünk béke bölcsője, Belgrád!
A rettegéssel vert
élni akaró ember szól hozzád:
vigyázz!,
ó, őrködj felettünk azokkal,
akik falaid között most írják veled
a béke törvényeit.
Az EMBERÉRT: értünk táguljon a szemed,
működjön agyad,
verjen a szíved,

•

hogy vért-órló malmok kövei közé már
ne szórjanak többé emberbúzáat
gonosz markok!
A dolog rendje
haladjon rendben
a feltört égi s földi ugaron...
Üljön el a szél,
álljon meg a vitorla
s terüljön termőn öt világrész fölé
lombja a fának,
amelynek magva most csírázik Benned, béke bölcsője,
Belgrád.

1961 nyara